

Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
MANUELA CAMPOSA SÁNCHEZ-BORDONE
od 7. srpnja 2022.¹

Predmet C-296/21

A

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Korkein hallinto-oikeus (Vrhovni upravni sud, Finska))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Nabava i posjedovanje vatrenog oružja – Prijenos onesposobljenog vatrenog oružja unutar Unije – Direktiva 91/477/EEZ – Provedbena uredba (EU) 2015/2403 – Članak 7. stavak 2. – Uzajamno priznavanje – Članak 3. stavak 1. – Subjekt koji provodi provjeru i koji su imenovale države članice – Članak 3. stavak 3. – Subjekt koji provodi provjeru, a ne nalazi se na popisu subjekata koji provode provjeru i koje su imenovale države članice, koji je objavila Komisija”

1. Direktiva 91/477/EZZ², nakon izmjene Direktivom 2008/51/EZ³, odražava, među ostalim, brigu zakonodavca Unije da uredi sustav onesposobljavanja vatrenog oružja.

2. Provedbenom uredbom (EU) 2015/2403⁴ nastoji se osigurati da onesposobljeno vatreno oružje postane neopozivo neuporabljivo, kako se to zagovara Direktivom 2008/51. U tu se svrhu zahtijeva da nadležno tijelo provjeri je li onesposobljavanje provedeno u skladu s određenim tehničkim specifikacijama (utvrđenima u Prilogu I. Provedbenoj uredbi) i vlasniku oružja izda potvrdu kojom se to dokazuje.

3. Sud koji je uputio zahtjev ima u biti dvije dvojbe o tumačenju Direktive 91/477 i Provedbene uredbe 2015/2403:

– S jedne strane, želi znati je li privatnopravni subjekt, osnovan kao društvo s ograničenom odgovornošću, ovlašten djelovati kao „subjekt koji provodi provjeru” i izdavati potvrde o onesposobljavanju.

¹ Izvorni jezik: španjolski

² Direktiva Vijeća od 18. lipnja 1991. o nadzoru nabave i posjedovanja oružja (SL 1991., L 256, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 62., str. 28. i ispravak SL 2020., L 191, str. 4.). Stavljena je izvan snage Direktivom (EU) 2021/555 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. ožujka 2021. o nadzoru nabave i posjedovanja oružja (SL 2021., L 115, str. 1.).

³ Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o izmjeni Direktive Vijeća 91/477/EEZ o nadzoru nabave i posjedovanja oružja (SL 2008., L 179, str. 5.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 24., str. 126.). U ovom se mišljenju, osim ako nije drukčije naznačeno, citati Direktive 91/477 odnose na verziju izmijenjenu Direktivom 2008/51.

⁴ Provedbena uredba Komisije od 15. prosinca 2015. o utvrđivanju zajedničkih smjernica o normama i tehnikama onesposobljavanja kako bi se osiguralo da je onesposobljeno vatreno oružje postalo neopozivo neuporabljivo (SL 2015., L 333, str. 62.)

- S druge strane, postavlja pitanje je li uvjet za to da se u jednoj državi članici priznavaju potvrde o onesposobljavanju oružja koje je izdala druga država članica to da je Komisija uvrstila subjekt koji ih je izdao na popis iz članka 3. stavka 3. Provedbene uredbe 2015/2403.

I. Pravni okvir

A. Pravo Unije

1. Direktiva 91/477

4. U skladu s člankom 1.:

„1. U smislu ove Direktive, ‚vatreno oružje‘ je svako prijenosno cijevno oružje koje ispaljuje, služi za ispaljivanje ili može se lako prepraviti za ispaljivanje sačme, zrna ili nekog drugog projektila djelovanjem potisnog punjenja, osim ako nije isključeno iz jednog od razloga navedenih u dijelu III. Priloga I. Vatreno oružje je kategorizirano u dijelu II. Priloga I.

U smislu ove Direktive, smatra se da je neki predmet sposoban za prepravku kako bi ispaljivao sačmu, zrno ili neki drugi projektil djelovanjem potisnog punjenja ako:

- ima izgled vatrenog oružja, i
- moguće ga je prepraviti zbog njegove konstrukcije ili materijala od kojeg je izrađen.

1.a U smislu ove Direktive ‚dio‘ znači svaki dio ili zamjenski dio koji je posebno namijenjen za vatreno oružje i bitan je za njegovo djelovanje, uključujući cijev, kućište ili uvodnik metaka, vodilicu ili cijev, zatvarač ili nosač zatvarača te svaku napravu namijenjenu ili prilagođenu smanjivanju buke izazvane ispaljivanjem iz vatrenog oružja.

1.b U smislu ove Direktive ‚ključni dio‘ znači mehanizam za bravljenje cijevi oružja (nosač ili navlaka sa zatvaračem) i cijev vatrenog oružja s ležištem metka koji su, s obzirom da su to odvojeni predmeti, uključeni u kategoriju vatrenog oružja na koje su postavljeni ili na koje se namjeravaju postaviti.

[...].”

5. Članak 4. glasi:

„1. Države članice osiguravaju da se svako vatreno oružje ili njegov dio koji je stavljen na tržište označi i registrira u skladu s ovom Direktivom ili da se onesposobi.

[...].”

6. Člankom 14. iz poglavlja 3. („Formalnosti vezane za kretanje oružja unutar Zajednice”) određuje se:

„Države članice će donijeti odgovarajuće propise kojima se zabranjuje unos na njihovo područje:

- vatrenog oružja, osim u slučajevima kako je određeno u članku 11. i članku 12. i pod uvjetom da su tim člancima ispunjeni određeni uvjeti,

[...].”

7. U skladu s Prilogom I.:

„[...]

III. Za potrebe ovog Priloga, predmeti koji odgovaraju definiciji ‚vatrenog oružja’ nisu uključeni u tu definiciju ako:

- (a) [su] odbijeni kao trajno neprikladni za uporabu onesposobljavanjem koje osigurava da su svi ključni dijelovi vatrenog oružja trajno neuporabivi i da ih nije moguće odstraniti, zamijeniti ili prepraviti kako bi vatreno oružje na bilo koji način ponovno osposobili.

[...]

Države članice čine sve potrebno da nadležna tijela mogu provjeriti mjere za onesposobljavanje iz točke (a) i tako osigurati da je vatreno oružje zbog učinjenih modifikacija neopozivo neuporabljivo. Države članice, u kontekstu te provjere, osiguravaju izdavanje svjedodžbe ili potvrde kojom se potvrđuje onesposobljenost vatrenog oružja ili u tu svrhu osiguravaju stavljanje jasno vidljive oznake na vatreno oružje. Komisija, u skladu s postupkom iz članka 13.a stavka 2. ove Direktive, izdaje zajedničke smjernice o standardima i tehnikama za onesposobljavanje, kako bi osigurala neopozivu neuporabljivost onesposobljenog vatrenog oružja.

[...].”

2. Provedbena uredba 2015/2403

8. Članak 2. („Osobe i subjekti ovlašteni za onesposobljavanje vatrenog oružja”) glasi:

„Onesposobljavanje vatrenog oružja provode javni ili privatni subjekti ili pojedinci koji su za to ovlašteni u skladu s nacionalnim zakonodavstvom”.

9. Člankom 3. („Provjera i potvrđivanje onesposobljavanja vatrenog oružja”) određuje se:

„1. Države članice imenuju nadležno tijelo za provjeru je li vatreno oružje onesposobljeno u skladu s tehničkim specifikacijama utvrđenima u Prilogu I. (subjekt koji provodi provjeru’).

2. Ako je subjekt koji provodi provjeru ovlašten i za onesposobljavanje vatrenog oružja, države članice osiguravaju jasno razdvajanje tih zadataka i osoba koje ih provode unutar tog subjekta.

3. Komisija na svojem *web*-mjestu objavljuje popis subjekata koji provode provjeru i koje su imenovale države članice, uključujući detaljne informacije o subjektu koji provodi provjeru, njegov simbol i podatke za kontakt.

4. Ako je onesposobljavanje vatrenog oružja provedeno u skladu s tehničkim specifikacijama utvrđenima u Prilogu I., subjekt koji provodi provjeru vlasniku vatrenog oružja izdaje potvrdu o onesposobljavanju u skladu s obrascem utvrđenim u Prilogu III. Sve informacije sadržane u potvrdi o onesposobljavanju navode se na jeziku države članice u kojoj se izdaje potvrda o onesposobljavanju i na engleskom jeziku.

[...].”

10. U članku 7. („Prijenos onesposobljenog vatrenog oružja unutar Unije”) ističe se:

„1. Onesposobljeno vatreno oružje može se prenijeti u drugu državu članicu samo ako nosi zajedničku jedinstvenu oznaku i ako mu je priložena potvrda o onesposobljavanju u skladu s ovom Uredbom.

2. Države članice priznaju potvrde o onesposobljavanju koje je izdala druga država članica ako potvrda ispunjava zahtjeve utvrđene u ovoj Uredbi. Međutim, države članice koje su uvele dodatne mjere u skladu s člankom 6. mogu zahtijevati dokaz o tome da je onesposobljeno vatreno oružje koje se prenosi na njihovo državno područje u skladu s tim dodatnim mjerama.”

11. Članak 8. („Zahtjevi u pogledu obavješćivanja”) glasi:

„Države članice obavješćuju Komisiju o svim mjerama koje donesu u području obuhvaćenom ovom Uredbom [...]”.

12. U Prilogu I. („Tehničke specifikacije za onesposobljavanje vatrenog oružja”) radnje onesposobljavanja koje je potrebno provesti kako bi se vatreno oružje učinilo neopozivo neuporabljivim definirane su na temelju triju tablica:

- u tablici I. navedene su različite vrste vatrenog oružja,
- u tablici II. opisane su radnje koje je potrebno provesti kako bi se svaki osnovni sastavni dio vatrenog oružja učinio neopozivo onesposobljenim,
- u tablici III. navedene su radnje za onesposobljavanje koje je potrebno provesti za svaku vrstu vatrenog oružja.

13. Prilog III. sadržava „Primjer potvrde onesposobljenog vatrenog oružja”.

B. Finsko pravo. Ampuma-aselaki (1/1998)⁵

14. U skladu s člankom 112.a („Prijenos i uvoz onesposobljenog vatrenog oružja u Finsku”):

„Osoba koja prenosi ili uvozi onesposobljeno vatreno oružje u Finsku mora u roku od 30 dana od prijenaosa ili uvoza dostaviti vatreno oružje policiji ili Središnjoj policijskoj upravi radi provjere.”

⁵ Zakon o vatrenom oružju br. 1/1998

15. Na temelju članka 91.:

„Kad odobrenje za trgovanje oružjem odnosno odobrenje za uporabu u privatne svrhe istječe ili se oduzima, policija treba donijeti odluku o policijskom oduzimanju vatrenog oružja, dijelova oružja, naboja i osobito opasnog streljiva ako oni još nisu predani vlasniku odgovarajućeg odobrenja.

Policija odluku o oduzimanju oružja treba donijeti i ako vlasnik vatrenog oružja bez dozvole ili dijelova oružja, nedozvoljenog naboja i osobito opasnog streljiva na vlastitu inicijativu policiji prijavi predmet i preda joj ga na čuvanje. [...]”

16. U skladu s člankom 112.b („Onesposobljavanje vatrenog oružja”) stavkom 2.:

„Provedbenom uredbom 2015/2403 predviđaju se odredbe o osobama i subjektima koje imaju odobrenje za onesposobljavanje vatrenog oružja, tehničkim specifikacijama za onesposobljavanje vatrenog oružja, označavanju, provjeri i potvrđivanju onesposobljenog vatrenog oružja, zahtjevima za pomoć radi provedbe onesposobljavanja, dodatnim mjerama onesposobljavanja kao i o prijenosu onesposobljenog vatrenog oružja unutar Europske unije.”

II. Činjenice, spor i prethodna pitanja

17. Osoba A, koja obavlja trgovačku djelatnost specijaliziranu za prodaju vojno-povijesnih kolekcionarskih predmeta, nabavila je u Austriji tri jurišne puške koje su, u skladu s potvrđama o onesposobljavanju koje je 9. listopada 2017. izdalo društvo B, bile onesposobljene.

18. Austrijska tijela priznala su društvu B status subjekta koji provodi provjeru u smislu članka 3. Provedbene uredbe 2015/2403 iako se ono izrijekom ne navodi na popisu na koji se upućuje u stavku 3. tog članka.

19. Osoba A prenijela je jurišne puške u Finsku 17. listopada 2017., a 24. listopada 2017., u skladu s člankom 112.a Zakona o vatrenom oružju, dostavila ih je s pripadajućim potvrđama o onesposobljavanju Helsingin poliisilaitosu (policija u Helsinkiju, Finska)⁶.

20. Policija u Helsinkiju donijela je 15. veljače 2018. odluku br. 2018/8575 u kojoj je smatrala da onesposobljavanje jurišnih puški ne ispunjava tehničke zahtjeve iz Priloga I. Provedbenoj uredbi 2015/2403. Prema njezinu mišljenju, onesposobljavanje je obavljeno s nedostacima⁷.

21. Policija u Helsinkiju ocijenila je da jurišne puške treba smatrati oružjem za koje je potrebna dozvola u smislu Zakona o vatrenom oružju. Budući da osoba A nije imala nikakvu dozvolu za posjedovanje tog oružja, naloženo je njegovo oduzimanje.

⁶ Na zahtjev navedenog tijela ponovno ih je dostavila 23. studenoga 2017.

⁷ Smatralo se da postoje sljedeći nedostaci u pogledu radnji u svrhu onesposobljavanja: 1. nije se onemogućilo rastavljanje oružja i zatvaranje; 2. dijelovi poluge okidača oružja nisu bili zavareni s okvirom; udarač je zavaren sa zapinjačem, čime se nije onemogućilo ni pomicanje okidača ni uklanjanje dijelova poluge okidača iz oružja; 3. uzduž cijevi oružja probušeno je samo pet rupa za puni promjer cijevi umjesto šest rupa koliko se zahtijeva Provedbenom uredbom 2015/2403; 4. varovi su izvršeni običnim čelikom za elektrolučno zavarivanje taljivom žicom u zaštiti neutralnog plina, a ne nehrđajućim čelikom tipa ER 316 L za elektrolučno zavarivanje netaljivom elektrodom u zaštiti inertnog plina koji se zahtijeva navedenom provedbenom uredbom.

22. Osoba A podnijela je protiv te odluke upravnu tužbu Helsingin hallinto-oikeusu (Upravni sud u Helsinkiju, Finska), u kojoj tvrdi da:

- Finska policija nije bila nadležna za provjeru onesposobljavanja oružja.
- U skladu s člankom 7. stavkom 2. Provedbene uredbe 2015/2403 policija je trebala priznati potvrdu o onesposobljavanju društva B, subjekta koji provodi provjeru i koji je imenovala Austrija.
- Podneseni dokazi potvrdit će da je onesposobljavanje oružja provedeno u skladu s tehničkim specifikacijama iz Priloga I. Provedbenoj uredbi 2015/2403.

23. Policija u Helsinkiju i Poliisihallitus (Središnja policijska uprava, Finska) podnijeli su očitovanja u okviru te tužbe, u kojima su naveli da se oružje nije moglo smatrati onesposobljenim jer:

- Onesposobljavanje je nepravilno izvršeno.
- Društvo B nije tijelo u smislu članka 3. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/2403 niti se nalazilo na popisu iz članka 3. stavka 3. te uredbe.
- Na popisu je bilo samo navedeno da je Austrija kao subjekt koji provodi provjeru imenovala Innenministerium (Ministarstvo unutarnjih poslova, Austrija).

24. Osoba A dostavila je repliku, kojoj je priložila poruke koje je razmijenila s Verteidigungs- und Sportministeriumom (Ministarstvo obrane i sporta, Austrija), u kojima je to ministarstvo potvrdilo da je društvo B subjekt koji provodi provjeru u smislu članka 3. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/2403 koji je imenovala Austrija. Također je istaknula da je u Austriji imenovano ukupno 16 subjekata koji provode provjeru⁸.

25. Helsingin hallinto-oikeus (Upravni sud u Helsinkiju) odbio je odlukom od 26. lipnja 2019. tužbu osobe A jer je smatrao da:

- Društvo B nije bilo navedeno kao austrijski subjekt koji provodi provjeru na Komisijinom *web*-mjestu. Stoga potvrde o onesposobljavanju nisu bile u skladu s Provedbenom Uredbom 2015/2403.
- Uvezeno oružje nije ispunjavalo tehničke specifikacije onesposobljavanja iz Provedbene uredbe 2015/2403.

26. Osoba A pobijala je prvostupanjsku presudu pred Korkein hallinto-oikeusom (Vrhovni upravni sud, Finska) i tražila njezino ukidanje, kao i poništenje odluke policije u Helsinkiju⁹.

⁸ Dokumenti br. 3 i 4 priloženi pisanom očitovanju osobe A.

⁹ U potporu svojem zahtjevu priložila je poruku elektroničke pošte austrijskog Ministarstva unutarnjih poslova od 11. ožujka 2020., u skladu s kojom su Ministarstvo obrane (za oružje koje se smatra vojnim) i Ministarstvo unutarnjih poslova (za oružje koje se upotrebljava u civilne svrhe) na temelju nacionalnog zakonodavstva ovlastila određene prodavatelje robe za provjeru onesposobljavanja vatrenog oružja.

27. Policija u Helsinkiju i Središnja policijska uprava protivili su se žalbi i istaknuli potrebu upućivanja zahtjeva za prethodnu odluku, što je Korkein hallinto-oikeus (Vrhovni upravni sud) prihvatio i Sudu uputio sljedeća pitanja:

„Ako je riječ o prijenosu onesposobljenog vatrenog oružja u Uniji i ako se u obzir uzmu odredbe Direktive [...] 91/477/EEZ [...] te odredbe Provedbene uredbe Komisije [...] 2015/2403 [...], a osobito odredbe članka 3. stavka 1. te uredbe:

- (a) može li se subjekt koji provodi provjeru, koji je potvrdilo nacionalno tijelo i koji je izdao potvrdu o onesposobljavanju smatrati subjektom u smislu Direktive [91/477] i članka 3. i 7. [...] [Provedbene uredbe 2015/2403], čak i ako se ne navodi na Komisijinu popisu objavljenom u skladu s člankom 3. stavkom 3. i ako su različita tijela navedene države članice prenositelja oružja obavijestile o tome da je subjekt koji provodi provjeru, i koji djeluje u pravnom obliku društva s ograničenom odgovornošću, za to ovlašten u skladu s Uredbom te
- (b) može li se o subjektu koji provodi provjeru koji je imenovala država članica, umjesto uvrštavanja na popis koji se objavljuje na Komisijinom *web*-mjestu u smislu članka 3. stavka 3. Provedbene uredbe 2015/2403, dostaviti neki drugi dokaz nacionalnog tijela, tako da potvrdi o onesposobljavanju koju je izdao taj subjekt koji provodi provjeru ispunjava zahtjeve koji se određuju Uredbom na način da jedna država članica u skladu s člankom 7. stavkom 2. Uredbe treba priznati potvrdu o onesposobljavanju koja je izdana u nekoj drugoj državi članici?”

III. Postupak pred Sudom

28. Tajništvo Suda zaprimilo je zahtjev za prethodnu odluku 7. svibnja 2021.

29. Osoba A, Središnja policijska uprava, finska vlada i Europska komisija podnijeli su pisana očitovanja te sudjelovali na raspravi održanoj 18. svibnja 2022.

30. Austrijska vlada na pitanja koja joj je postavio Sud odgovorila je u pisanom obliku.

IV. Analiza

A. Uvodna razmatranja

31. U pogledu pojma „onesposobljeno oružje” dogodile su se znatne regulatorne promjene:

- Kad je bila riječ o onesposobljavanju vatrenog oružja, u prvotnom tekstu dijela III. Priloga I. Direktivi 91/477 samo se upućivalo na nacionalno pravo.
- Direktivom 2008/51/EZ izmijenjen je članak 4. Direktive 91/477 i državama članicama propisana je obveza osiguravanja „da se svako vatreno oružje ili njegov dio koji je stavljen na tržište označi i registrira u skladu s [tom] [d]irektivom ili da se onespособi”.
- Direktivom 2008/51/EZ Komisija je zadužena da objavi „zajedničke smjernice o standardima i tehnikama za onesposobljavanje, kako bi osigurala neopozivu neuporabljivost onesposobljenog

vatrenog oružja”. Rezultat je bilo donošenje Provedbene uredbe 2015/2403¹⁰.

- Međutim, onesposobljeno oružje nije bilo obuhvaćeno definicijom vatrenog oružja do donošenja Direktive (EU) 2017/853¹¹, u kojoj je ono uključeno u njezino područje primjene.

32. Iako Direktiva 2017/853 nije primjenjiva na ovaj predmet *ratione temporis*, ona potvrđuje zakonodavnu tendenciju postroživanja preciznih jamstava kako bi onesposobljivanje vatrenog oružja bilo neopozivo, odnosno kako se ono ne bi moglo ponovno osposobiti¹².

B. Prvo prethodno pitanje

33. Sud koji je uputio zahtjev želi znati je li, u prekograničnom kontekstu ovog predmeta, subjekt koji provodi provjeru i koji je izdao potvrdu o onesposobljavanju ovlašten za to izdavanje iako se ne nalazi na popisu koji je objavila Komisija¹³ u skladu s člankom 3. stavkom 3. Provedbene uredbe 2015/2403 i iako ima oblik društva s ograničenom odgovornošću.

34. Prethodno pitanje, koje se odnosi na formalne elemente kretanja onesposobljenog oružja, obuhvaća, stoga, dva aspekta primjenjivog zakonodavstva:

- Kao prvo, protivi li se članku 3. stavku 1. Provedbene uredbe 2015/2403 to da privatnopravni subjekt provodi provjeru.
- Kao drugo, moraju li se subjekti koji provode provjeru i koje imenuje svaka država članici nalaziti na popisu koji Komisija mora objaviti u skladu s člankom 3. stavkom 3. Provedbene uredbe 2015/2403.

1. Privatnopravni subjekti kao subjekti koji provode provjeru

35. U skladu s člankom 3. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/2403, u vezi s dijelom III. drugim stavkom Priloga I. Direktivi 91/477, države članice imenuju „nadležno tijelo” koje će provjeravati je li vatreno oružje onesposobljeno u skladu s tehničkim specifikacijama utvrđenim u Prilogu I.

36. U posljednjem dijelu te odredbe dodaje se da se „nadležno tijelo” naziva i „subjekt koji provodi provjeru”. (Konvencionalna) sinonimija tih dvaju izraza dovodi do nekih problema pri tumačenju na koje ću se odmah osvrnuti.

¹⁰ Potreba ispunjavanja tih obveza odgovarala je međunarodnoj obvezi koju je Unija preuzela kao jedna od strana u Protokolu protiv nezakonite proizvodnje i trgovanja vatrenim oružjem, njegovim dijelovima i komponentama te streljivom, sklopljenom Odlukom Vijeća 2014/164/EU, kojim se dopunjuje Konvencija Ujedinjenih naroda protiv transnacionalnog organiziranog kriminaliteta (SL 2014., L 89, str. 7.).

¹¹ Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća od 17. svibnja 2017. o izmjeni Direktive Vijeća 91/477/EEZ o nadzoru nabave i posjedovanja oružja (SL 2017., L 137, str. 22.)

¹² „Zainteresirane strane s kojima se Komisija savjetovala smatraju da ponovno osposobljavanje onesposobljenog oružja predstavlja važan izvor oružja za kriminalnu uporabu te drže da usklađivanje pravila za onesposobljavanje mora biti prioritet kako bi se suzbila ta praksa” (točka 2.7. Mišljenja Europskog gospodarskog i socijalnog odbora o Prijedlogu direktive Europskog parlamenta i Vijeća o izmjeni Direktive Vijeća 91/477/EEZ o nadzoru nabave i posjedovanja oružja, COM(2015) 750 *final* – 2015/0269 (COD)).

¹³ Sud koji je uputio zahtjev tvrdi (u točki 23. svoje odluke) da u trenutku sastavljanja zahtjeva za prethodnu odluku popis nije bilo dostupan na Komisijinom *web*-mjestu. Glavna uprava za migracije i unutarnje poslove (GD Home) obavijestila ga je posredstvom kontaktnog centra Europe Direct da se popis provjerava i da će se ažuriranoj verziji moći pristupiti krajem 2021.

37. Očitovanja stranaka pokazuju da postoje oprečna mišljenja o prirodi subjekata koji provode provjeru:

- Finska vlada i njezine policijske službe zagovaraju strog pristup, na način da samo *javna* tijela mogu obavljati zadaće provjere.
- Komisija i osoba A zagovaraju suprotnu tezu: nema prepreka tomu da se *privatnom* poduzeću povjeri zadaća provjere i izdavanja potvrde o onesposobljavanju vatrenog oružja.

38. Uporaba riječi „tijelo” u članku 3. stavku 1. Provedbene uredbe 2015/2403 načelno upućuje na „javnu” prirodu subjekta koji preuzima zadaću provjere. Po definiciji, obilježje „tijela” jest da sudjeluje u zadaćama vlasti svojstvenim javnoj vlasti¹⁴.

39. Taj se pristup dodatno potkrepljuje uvodnom izjavom 3. Provedbene uredbe 2015/2403: države članice moraju „uspostav[iti] mehanizme kojima nadležna tijela provjeravaju onesposobljavanje vatrenog oružja”.

40. U člancima 2. i 3. Provedbene uredbe 2015/2403 u istom se smislu, ali sad sa sustavnog stajališta, razlikuju:

- *onesposobljavanje* vatrenog oružja, kao materijalna radnja, koju mogu bez razlike provoditi javni i privatni subjekti; i
- *provjera* je li oružje pravilno onesposobljeno, zadaća koju provodi isključivo „nadležno tijelo”. Kad je riječ o provjeri, ne navode se privatni subjekti, pa se čini da to, za razliku od materijalnih radnji onesposobljavanja, ide u prilog tomu da provjeru mogu provoditi samo javni subjekti.

41. Regulatorne promjene koje su provedene nakon pravila primjenjivih u ovom predmetu idu u istom smjeru. Provedbenom uredbom (EU) 2018/337¹⁵ izmijenjen je tekst članka 3. stavka 1. Uredbe 2015/2403 kako bi se navelo da „[d]ržave članice imenuju nadležno javno tijelo koje će provjeravati je li vatreno oružje onesposobljeno u skladu s tehničkim specifikacijama utvrđenima u Prilogu I. [...]”.

42. Stoga se željelo uspostaviti *javni* sustav nadzora za provjeru onesposobljavanja vatrenog oružja, a tu se zadaću povjerilo državnim *tijelima*.

¹⁴ U pogledu klasične razlike između radnji *iure gestionis* i *iure imperii* vidjeti presudu od 7. svibnja 2020., Rina (C-641/18, EU:C:2020:349) o članku 1. stavku 1. Uredbe Bruxelles I. (Uredba Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.).

¹⁵ Provedbena uredba Komisije od 5. ožujka 2018. o izmjeni Provedbene uredbe (EU) 2015/2403 o utvrđivanju zajedničkih smjernica o normama i tehnikama onesposobljavanja kako bi se osiguralo da je onesposobljeno vatreno oružje postalo neopozivo neuporabljivo (SL 2018., L 65, str. 1.). Njome se nastoji da „[p]ravila o onesposobljavanju vatrenog oružja utvrđena u Provedbenoj uredbi (EU) 2015/2403 [...] odražava[ju] nova pravila o onesposobljavanju vatrenog oružja uvedena Direktivom (EU) 2017/853 i b[udu] u skladu s tim pravilima” (uvodna izjava 5.). Na raspravi je istaknuto da u nekim jezičnim verzijama Provedbene uredbe 2018/337 imenici *tijelo* nije dodan pridjev *javno* prilikom izmjene članka 3. stavka 1.

43. Međutim, zakonodavstvo Unije ne ide toliko daleko da državama članicama nalaže da u svojim upravnim strukturama nužno osnuju tehničke službe koje bi bile sposobne izvršavati zadaću provjere. Pokušat ću objasniti zašto, prema mojem mišljenju, tu zadaću mogu povjeriti subjektima (nazivali ih tako ili nekim od sinonima¹⁶) koji imaju privatnopravni oblik, pod uvjetom da se poštuju određena jamstva.

44. Nijednim od referentnih pravila Unije u tom području ne utvrđuje se kako tijela javne vlasti konkretno moraju osigurati ispunjavanje kriterija iz Priloga I. Provedbenoj uredbi 2015/2403. Na državama je članicama da definiraju koja tijela obavljaju zadaće provjere i kako to čine.

45. U nedostatku odredbe protivne pravu Unije, države članice zadržavaju mogućnost samoorganizacije. Općenito, ništa ih ne sprečava da privatnim subjektima povjere izvršavanje javnih funkcija, uključujući situaciju kad te funkcije proizlaze iz pravila Unije kojima se ne protivi takvo povjeravanje¹⁷.

46. Isto tako, države članice mogu ovlastiti svoja tijela da prenesu određene ovlasti privatnim subjektima¹⁸ ili uspostaviti mehanizme suradnje s poduzećima iz privatnog sektora kako bi im, uz odgovarajuće kontrole, povjerile izvršavanje tih funkcija¹⁹.

47. Prema mojem mišljenju, Provedbenom uredbom 2015/2403 omogućuje se primjena istih mehanizama. Jedino ograničenje organizacijske autonomije jest da države članice ne odu toliko daleko da javno tijelo oslobode konačne odgovornosti u postupku provjere onesposobljavanja vatrenog oružja.

48. Drugim riječima, kad je riječ o subjektima koji provode provjeru, povjeravanje te zadaće od javnog interesa privatnom poduzeću moguće je ako se uvjetima koji se primjenjuju na to zaduženje ne iskrivljuje javno pravni okvir Direktive 91/477 i Provedbene uredbe 2015/2403.

49. Stoga smatram da neki privatni subjekti mogu provjeravati onesposobljavanje oružja pod uvjetom da djeluju po nalogu i pod stvarnim nadzorom *pravog* javnog tijela. Potonje je tijelo nadležno za nadzor nad načinom onesposobljavanja, ali njegovo obavljanje može delegirati privatnim subjektima.

¹⁶ U različitim jezičnim verzijama upotrebljavaju se riječ „tijelo” („organisme” u francuskoj jezičnoj verziji i „organismo” u talijanskoj) te riječ „subjekt” („entidad” u španjolskoj jezičnoj verziji, „entity” u engleskoj, entidade” u portugalskoj, „entitatea” u rumunjskoj i „entiteit” u nizozemskoj). U njemačkoj jezičnoj verziji upotrebljava se izraz „Behörde”.

¹⁷ Sud je u tako općenitom području kao što je pravni sustav odredbi direktive koje imaju izravan učinak priznao da se „protiv subjekta ili tijela, pa i privatnopravnog, kojemu država članica povjeri izvršavanje zadaće od javnog interesa i koje u tu svrhu ima posebne ovlasti šire od onih koje proizlaze iz pravila koja se primjenjuju na odnose između pojedinaca” može pozivati na navedene odredbe (presuda od 10. listopada 2017., Farrell (C-413/15, EU:C:2017:745, t. 35.)).

¹⁸ Prenosjenjem ovlasti automatski ne podrazumijeva da se odgovarajuće djelatnosti obavljaju u okviru „izvršavanja javnih ovlasti”. U sudskoj praksi Suda o tom pitanju isključuje se mogućnost da se pomoćne i pripremne funkcije smatraju izravnim i posebnim sudjelovanjem u izvršavanju javnih ovlasti u smislu članka 51. prvog stavka UFEU-a, pri čemu doseg navedene odredbe treba ograničiti na ono što je strogo nužno. S drugog gledišta, u presudi od 7. svibnja 2020., Rina (C-641/18, EU:C:2020:349, t. 39.), navodi se da „sama činjenica da se određene ovlasti prenose aktom tijela javne vlasti ne znači da se te ovlasti izvršavaju *iure imperii*”.

¹⁹ U zakonodavstvu Unije izričito se dopušta prisutnost privatnih subjekata u svrhu obavljanja javnih poslova u nekim sektorima. Vidjeti, primjerice, članak 4. stavak 2. Direktive 2014/45/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o periodičnim tehničkim pregledima motornih vozila i njihovih priključnih vozila te stavljanju izvan snage Direktive 2009/40/EZ (SL 2014., L 127, str. 51. i ispravak SL 2019., L 219, str. 25.): „Tehničke preglede provodi država članica u kojoj je vozilo registrirano ili javno tijelo kojemu je država članica povjerila tu zadaću ili tijela ili ustanove koje ta država članica odredi i nadzire, uključujući ovlaštena privatna tijela”. Moje isticanje

50. Austrijska vlada je u svojem odgovoru od 22. travnja 2022. na pitanja Suda navela da se nacionalnim zakonodavstvom dopušta da Ministarstvo unutarnjih poslova i Ministarstvo obrane ovlaste određene prodavatelje robe da provjere onesposobljavanje oružja. Ta provjera podrazumijeva da ovlaštenu pojedinac po nalogu i pod upravljanjem navedenih ministarstava izvršava zadaću koja pripada javnoj vlasti²⁰.

51. Na raspravi su i finska tijela i Komisija zauzeli kritično stajalište prema austrijskom modelu te istaknuli broj priznatih privatnih subjekata koji provode provjeru (16)²¹, kao i nepostojanje podataka o njima na popisu koji je proslijeđen Komisiji, na kojem se samo navodi Ministarstvo unutarnjih poslova.

52. Neovisno o mišljenju o tom modelu (Komisija je na raspravi tvrdila da ga razmatra²² kako bi odlučila hoće li poduzeti neku mjeru u tom pogledu), prvo prethodno pitanje sastavljeno je apstraktno, pa ne zahtijeva nikakvu ocjenu Suda u pogledu sustava koji je uveden u određenoj državi članici.

2. Popis iz članka 3. stavka 3. Provedbene uredbe 2015/2403

53. U skladu s člankom 3. stavkom 3. Provedbene uredbe 2015/2403, „Komisija na svojem *web*-mjestu objavljuje popis subjekata koji provode provjeru i koje su imenovale države članice [...]”.

54. Sud koji je uputio zahtjev želi znati je li uključivanje na taj popis nužan zahtjev kako bi se smatralo da subjekti koji provode provjeru imaju taj status ili je funkcija uključivanja tek informativna i ono nema takav konstitutivan učinak.

55. Prema mojem mišljenju, u staccima 1. i 3. članka 3. Provedbene uredbe 2015/2403 zagovara se drugonavedeno stajalište: države članice nadležne su za imenovanje subjekata koji provode provjeru, a na popisu se, tek deklarativno a ne konstitutivno, navode (ili bi se trebali navoditi) subjekti koje su države članice već imenovale²³.

56. Kao što to ističe Komisija u svojem pisanom očitovanju, ni dijelom III. Priloga I. Direktivi 91/477 ni člankom 3. točkom 3. Provedbene uredbe 2015/2403 ne dodjeljuje joj se ovlast da odlučuje koji su „subjekti koji provode provjeru”. Njima se ne zahtijeva ni da to budu samo subjekti koji se nakon imenovanja u svakoj državi članici uključuju na popis objavljen na Komisijinom *web*-mjestu²⁴.

²⁰ Kao što to tvrdi austrijska vlada (točka 17. njezina odgovora), ovlaštenu prodavatelj robe funkcionalno djeluje kao javno tijelo koje je prenijelo ovlasti. Potonje tijelo odgovorno je za izvršavanje zadaća od javnog interesa koje obavlja prodavatelj robe. U austrijskoj ustavnoj sudskoj praksi nalaže se da se na prijenos ovlasti primjenjuju strogi uvjeti i da upravno tijelo zajamči ovlasti davanja uputa i nadzora ili kontrole (u ovom slučaju, Ministarstvo unutarnjih poslova i Ministarstvo obrane, koja izvršavaju ovlasti upravljanja i mogu davati upute subjektima koji provode provjeru).

²¹ U skladu s podacima koje je pružila Komisija, nijedna druga država članica nema takav model.

²² Čini se da je Komisija osobito zabrinuta zbog broja privatnih subjekata koji provode provjeru i *stvarne* mogućnosti da ih javno tijelo nadzire.

²³ Uključivanjem na popis zapravo se, strogo govoreći, ne uvjetuje države članice da postupaju u skladu s Provedbenom uredbom 2015/2403. Rasuđivanje koje sam iznio u mišljenju u predmetu Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:782, t. 64. do 66.) čini mi se po analogiji primjenjivo na ovaj spor. U tom je predmetu bila riječ o obavješćivanju Glavnog tajništva Vijeća o tijelima koja su u skladu s nacionalnim pravom države članice nadležna za izdavanje ili izvršenje europskog uhiđenog naloga.

²⁴ Točka 26. Komisijinih pisanih očitovanja, koja su potvrđena na raspravi.

57. Točno je da bi u prekograničnom kontekstu radi pravne sigurnosti bilo dobro da se utvrđivanje subjekata koji provode provjeru temelji na sustavu koji zbog javne dostupnosti omogućuje da se sa sigurnošću zna koje je subjekte priznala svaka država članica.

58. Naravno, osiguravanje „određene slobode kretanja”, na koju se upućuje u uvodnoj izjavi 1. Direktive 2008/51, lakše je ispuniti mehanizmom kojim se smanjuje broj prepreka trgovini među državama članicama. Tijela zemlje odredišta kojima se dostavlja onespobljeno oružje lakše će provesti ocjenu ako je onespobljavanje u zemlji podrijetla provjerio i potvrdio subjekt o čijoj prirodi nema spora upravo jer je uključen na popis.

59. Međutim, u okviru tih razmatranja ne može se zanemariti ono što proizlazi iz teksta pravila i konteksta u kojem se to pravilo nalazi: uključivanje na popis iz članka 3. stavka 3. Provedbene uredbe 2015/2403 nije uvjet valjanosti za stjecanje statusa subjekta koji provodi provjeru.

60. Taj se status ne stječe uključivanjem na popis nego odobrenjem odgovarajuće države članice. Imenovanje subjekata nadležnih za provjeru onespobljavanja vatrenog oružja i izdavanje potvrde o njemu u isključivoj je nadležnosti država članica, a uloga Komisije prilikom objave popisa tek je sporedna.

61. Ponavljam da, nakon što država članica izda odobrenje, popis predstavlja sredstvo dokazivanja, kojemu se daje prednost, ali i koje nije jedino, da je potvrdu o onespobljavanju izdao ovlašteni subjekt koji provodi provjeru.

62. Na temelju te pretpostavke, ničim se ne sprečava uvoznika oružja da, ako se subjekt koji provodi provjeru ne nalazi na popisu, predoči potvrdu o onespobljavanju i drugim pravno valjanim sredstvima dokaže da je status navedenog subjekta legitiman (odnosno, da ga je imenovala država članica).

63. Ono što sam dosad iznio ne treba shvatiti kao *trivijalizaciju* vrijednosti popisa na koji se upućuje u članku 3. stavku 3. Provedbene uredbe 2015/2403. Ta odredba, kao ni ostale odredbe navedene uredbe, ne bi smjele ostati „mrtvo slovo na papiru”. To da se unaprijed sa sigurnošću zna koji su subjekti koji provode provjeru u svakoj državi članici povećava pouzdanost sustava u cjelini.

64. Osim toga, člankom 8. Provedbene uredbe 2015/2403 državama članica propisuje se obveza vjerne suradnje s Komisijom i obavješćivanja Komisije o „svim mjerama koje donesu u području obuhvaćenom ovom Uredbom”. Među njima se nalazi mjera obavješćivanja o „detaljn[im] informacij[ama] o subjektu koji provodi provjeru, njegov[ui] simbol[ui] i poda[cima] za kontakt”, kao što se to predviđa člankom 3. stavkom 3.

65. Izostanak obavijesti ne znači samo dodatnu prepreku prilikom dokazivanja da je potvrdu o onespobljavanju izdao subjekt koji provodi provjeru, nego i povredu pravne obveze koju je počinila država članica. Na Komisiji je da poduzme radnje potrebne da suzbije neispunjavanje te obveze.

C. Drugo prethodno pitanje

66. Drugim prethodnim pitanjem sud koji je uputio zahtjev želi znati:

- „[M]ože li se o subjektu koji provodi provjeru koji je imenovala država članica [...] dostaviti neki drugi dokaz nacionalnog tijela”.
- „Trebalo li se u tom slučaju u drugoj državi članici u skladu s člankom 7. stavkom 2. Provedbene uredbe 2015/2403 priznati potvrda o onesposobljavanju koju je izdao navedeni subjekt koji provodi provjeru.

1. Potvrđivanje subjekta koji provodi provjeru

67. S obzirom na način na koji ga je sud koji je uputio zahtjev oblikovao, prvo se potpitanje drugog prethodnog pitanja velikim dijelom podudara s prvim prethodnim pitanjem.

68. Ako, kao što to zagovaram, uključivanje subjekta koji provodi provjeru na Komisijin popis nije bitan uvjet za dobivanje tog statusa, čini mi se logičnim dopustiti druga dokazna sredstva koja potvrđuju da je navedeni subjekt imenovala država članica.

69. Prema mojem mišljenju, nema prepreke tomu da se ta činjenica utvrdi na temelju službenih dokumenata koje su u državi podrijetla izdala njezina tijela, čak i kad se imenovanje iz nekog razloga nije uvrstilo na listu koju je objavila Komisija.

2. Priznavanje potvrde o onesposobljavanju

70. Drugo potpitanje istog prethodnog pitanje odnosi se na *obvezu* da država članica prizna potvrdu o onesposobljavanju koju je izdao subjekt koji provodi provjeru u drugoj državi članici.

71. Opće je pravilo da se onesposobljeno vatreno oružje može prenijeti u drugu državu članicu samo ako nosi zajedničku jedinstvenu oznaku i ako mu je priložena potvrda o onesposobljavanju.

72. U skladu s člankom 7. stavkom 2. Provedbene uredbe 2015/2403, „[d]ržave članice priznaju potvrde o onesposobljavanju koje je izdala druga država članica ako potvrda ispunjava zahtjeve utvrđene u ovoj Uredbi”²⁵.

73. Točno je da se navedeni članak doima obvezujućim: „[d]ržave članice *priznaju* [...]” (moje isticanje). Međutim, taj se zahtjev odmah ublažava primjenom uvjeta na njega da potvrde ispunjavaju „zahtjeve utvrđene u ovoj Uredbi”.

74. Država članica koja nije država izdavateljica potvrdu stoga ne priznaje ni automatski ni bezuvjetno. Suprotno tomu, do priznavanja dolazi samo ako potvrda ispunjava zahtjeve utvrđene u Provedbenoj uredbi 2015/2403, koji mogu biti formalni i materijalni:

- Formalni zahtjevi odnose se na predložak upotrijebljenog obrasca (potvrda o onesposobljavanju iz Priloga III. Uredbi) i nadležnost subjekta koji provodi provjeru koji ga je

²⁵ Svi su se sudionici na raspravi složili da se tim člankom utvrđuje sustav uzajamnog priznavanja potvrda, koji se temelji na uzajamnom povjerenju među državama članicama.

izdao. Potvrda se podnosi nadležnom tijelu države odredišta kako bi se ona uvjerila da je potvrdu izdao subjekt koji provodi provjeru koji je imenovala država podrijetla.

- Materijalni zahtjevi odnose se na radnje onesposobljavanja, koje moraju biti u skladu s tehničkim specifikacijama utvrđenim u Prilogu I. Uredbi. Međutim, postoje određeni problemi u pogledu provjere toga jesu li u državi podrijetla poštovane te specifikacije, koju provode tijela države odredišta. Iako se u pitanjima suda koji je uputio zahtjev ne upućuje na materijalne zahtjeve²⁶, smatram da je primjereno osvrnuti se na njih kako bi se prikladno razgraničili načela i interesi dovedeni u pitanje u ovom predmetu.

75. Na prvi bi se pogled moglo smatrati da je trgovanje onesposobljenim vatrenim oružjem unutar Zajednice obuhvaćeno *klasičnim* postupkom uzajamnog priznavanja koje se primjenjuje na slične dokumente u okviru kretanja robe i pružanja usluga.

76. Međutim, smatram da to izjednačavanje treba pojasniti.

77. Kao prvo, u Direktivi 2008/51 naglašava se da se u njoj kombiniraju „s jedne strane, osiguranj[e] *određene* slobode kretanja za pojedino vatreno oružje unutar Zajednice, te, s druge strane, potreb[a] za *nadzorom* te slobode korištenjem sigurnosnih jamstava [...]”²⁷.

78. Članak 12. stavak 3. Direktive 91/477 već je u prvotnoj verziji odražavao da su ograničenja slobodnog kretanja vatrenog oružja namjerna i da „[p]rema sporazumima o uzajamnom priznavanju nacionalnih dokumenata, dvije ili više država članica za kretanje s vatrenim oružjem na njihovom području mogu predvidjeti primjenu postupaka fleksibilnijih od onih propisanih ovim člankom”.

79. Kao drugo, uređenje kretanja vatrenog oružja unutar Zajednice, u pogledu kojeg je „uspostavljen minimalni okvir usklađenosti”²⁸, u suprotnosti je s drugim pravilima o potpunom usklađivanju kojima je uređeno prekogranično trgovanje robom čije kretanje može predstavljati određen rizik.

80. U potonjim slučajevima prevladava načelo slobodnog kretanja, na temelju kojeg se državama članicama onemogućuje da zabrane, ograniče ili otežaju stavljanje predmeta koji ispunjavaju odredbe odgovarajućeg pravila na tržište ili u uporabu na svojem državnom području.

81. Čak se i u potpuno usklađenom okviru nacionalnim tijelima dodjeljuju određene ovlasti za *a posteriori* nadzor kako bi se utvrdile pogreške ili nepravilnosti sustava. U tu se svrhu sastavlja niz zaštitnih klauzula kojima se izbjegavaju ili otklanjaju nepravilnosti na razini Unije na temelju aktiviranja postupka u kojem sudjeluju Komisija i sve države članice²⁹.

²⁶ Kao što sam to već istaknuo (bilješka 13.), sud koji je uputio zahtjev ističe da je policija u Helsinkiju ocijenila da je onesposobljavanje oružja provedeno uz znatne nedostatke.

²⁷ Uvodna izjava 1. Direktive 2008/51. Moje isticanje

²⁸ Presuda od 3. prosinca 2019., Češka Republika/Parlament i Vijeće (C-482/17, EU:C:2019:1035, t. 47.)

²⁹ U mišljenju u predmetu *Fédération des entreprises de la beauté* (C-4/21, EU:C:2022:221) bavio sam se primjenom zaštitne klauzule u okviru Uredbe (EZ) br. 1223/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. studenoga 2009. o kozmetičkim proizvodima (SL 2009., L 342, str. 59.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 27., str. 152.), kojom se nastoje u potpunosti uskladiti pravila Unije u tom sektoru. Iako u skladu s njom države članice ne smiju odbiti, zabraniti ili ograničiti osiguranje dostupnosti na tržištu kozmetičkih proizvoda koji ispunjavaju zahtjeve Uredbe, mogu privremeno primijeniti navedene klauzule, istodobno poštujući jedinstvo unutarnjeg tržišta tih proizvoda, pri čemu Komisija donosi konačnu odluku.

82. Međutim, iako se Direktivom 91/477, izmijenjenom Direktivom 2008/51, i Provedbenom uredbom 2015/2403 državama članicama posebno ne dodjeljuju te nadzorne ovlasti u pogledu onesposobljenog oružja, to se može objasniti time što one nisu nužne upravo zbog ograničenja kojima podliježe *uobičajeno* kretanje tog oružja.

83. Postupak prijenosa oružja između država članica dovodi do toga da tijelo države odredišta obavlja potpuni pregled oružja *prije* nego što konačno dopusti njegov unos na vlastito državno područje. Ovlaštena je za to na temelju Direktive 91/477.

84. Naime, u skladu s člankom 14. prvom alinejom Direktive 91/477, „[d]ržave članice će donijeti odgovarajuće propise kojima se zabranjuje unos na njihovo područje [...] vatrenog oružja, osim u slučajevima kako je određeno u članku 11. i članku 12. i pod uvjetom da su tim člancima ispunjeni određeni uvjeti”³⁰.

85. Tim se dvama člancima uređuje postupak kretanja različitog vatrenog oružja unutar Unije, koje podliježe složenom postupku (članak 11.)³¹ ili, ako je riječ o njegovu držanju tijekom putovanja kroz dvije ili više država članica, dopuštenju tih država članica (članak 12.).

86. Kao što je to istaknuto na raspravi, postupci za prijenos onesposobljenog vatrenog oružja unutar Unije podrazumijevaju dostavu vatrenog oružja uz potvrde o onesposobljavanju tijelima države odredišta, koja u svakom slučaju moraju pregledati oružje i potvrde kako bi ocijenila odgovaraju li potvrde oružju i jesu li ispunjeni propisani zahtjevi³².

87. Međutim, tijekom postupka prijave i dostave (koji nije neusklađen s *relativnom* slobodom kretanja vatrenog oružja, koja je ograničena s obzirom na njegovu očitu opasnost) tijela države odredišta ne mogu *ništa ne poduzeti* u slučaju potvrda čija je neusklađenost sa zahtjevima iz Provedbene uredbe 2015/2403 očita na prvi pogled.

88. U takvim slučajevima, ako navedena tijela imaju ozbiljne razloge za sumnju da potvrde koje su izdali subjekti koji provode provjeru u državi podrijetla nisu u skladu s navedenim zahtjevima, mogu provesti prikladne provjere (uključujući zahtjev za pomoć na temelju članka 4. Provedbene uredbe 2015/2403) i eventualno ih ne uzeti u obzir ako su uočeni nedostaci ozbiljni³³.

³⁰ Šestom uvodnom izjavom Direktive 91/477 predviđalo se da bi trebalo „zabraniti prelazak iz jedne države članice u drugu”.

³¹ Kad država članica u kojoj se oružje nalazi prije izdavanja dozvoli takav prijenos, izdaje dozvolu koja uključuje sve podatke iz prvog podstavka članka 11. stavka 2. Takva dozvola se nalazi uz vatreno oružje dok isto ne stigne na odredište; predočava se svaki put kada to zahtijevaju vlasti država članica.

³² *A fortiori*, tijela države odredišta mogu provjeriti je li onesposobljeno oružje u skladu s „dodatnim mjerama” koje nadilaze tehničke specifikacije utvrđene u Prilogu I. Provedbenoj uredbi 2015/2403, na koje se upućuje u njezinu članku 6. Na raspravi je istaknuto da ni Republika Austrija ni Finska nisu utvrdile tu vrstu mjera.

³³ Naravno, do istog bi rješenja mogla doći da su potvrde o onesposobljavanju dobivene prijeverno ili se na njih pozivalo prijeverno. To se priznaje presudama Suda od 6. veljače 2018., Altun i dr. (C-359/16, EU:C:2018:63) i od 2. travnja 2020., CRPNPAC i Vueling Airlines (C-370/17 i C-37/18, EU:C:2020:260), koje se odnose na izdavanje potvrda E 101 za primjenu sustava socijalne sigurnosti na zaposlene osobe koje se kreću unutar Zajednice, pod uvjetom da se prethodno slijedio postupak koji završava djelovanjem Administrativne komisije koja pomiruje stajališta suprotstavljenih uprava. Budući da Provedbenom uredbom 2015/2403 nisu predviđeni ti mehanizmi pomirenja u slučaju potvrda o onesposobljavanju oružja, ocjenu eventualne prijeverne mogu provesti tijela države odredišta.

89. Moglo bi se pomisliti da onesposobljeno oružje, s obzirom na to da nije obuhvaćeno pojmom vatrenog oružja, ne podliježe tim postupcima za prijenos iz jedne države članice u drugu. Međutim, iz više razloga smatram da to nije tako:

- Svako oružje sadržava određene „ključne dijelove”. Onesposobljavanjem se upravo nastoji osigurati da „su svi ključni dijelovi vatrenog oružja trajno neuporabivi i da ih nije moguće odstraniti, zamijeniti ili prepraviti”³⁴.
- Neki do tih ključnih dijelova sami po sebi su vatreno oružje u skladu s definicijom iz članka 1. stavka 1.b Direktive 91/477, u koji se uključuje ono što je bilo prvotno navedeno u dijelu II. točki (b) Priloga I.
- U tom je kontekstu teško dovesti u pitanje da nadležno tijelo države odredišta ne bi imalo ovlasti za provjeru i klasifikaciju onesposobljenog oružja, koje nosi „bitn[e] dijelov[e] vatrenog oružja”, o čijem onesposobljavanju također mora postojati potvrda.

90. Ukratko, provjerom koju provode tijela države odredišta u pogledu toga je li potvrda o provjeri onesposobljenog oružja u skladu s propisanim formalnim i materijalnim zahtjevima otklanja se rizik i omogućava zaštita javne sigurnosti: oružje ne ulazi na njezino državno područje kao onesposobljeno dok se ne dokaže da to zaista i jest.

V. Zaključak

91. S obzirom na prethodno navedeno, predlažem Sudu da Korkein hallinto-oikeusu (Vrhovni upravni sud, Finska) odgovori kako slijedi:

- „1. Članak 3. Direktive Vijeća 91/477/EEZ od 18. lipnja 1991. o nadzoru nabave i posjedovanja oružja i članak 3. Provedbene uredbe Komisije (EU) 2015/2403 od 15. prosinca 2015. o utvrđivanju zajedničkih smjernica o normama i tehnikama onesposobljavanja kako bi se osiguralo da je onesposobljeno vatreno oružje postalo neopozivo neuporabljivo treba tumačiti na način da:
  - im se ne protivi to da država članica imenuje društvo privatnog prava, koje je pod nadzorom i upravljanjem javnog tijela, da provjerava je li vatreno oružje onesposobljeno u skladu s tehničkim specifikacijama utvrđenima u Prilogu I. navedenoj uredbi;
  - uključivanje subjekata koji provode provjeru i koje su imenovale države članice na popis, koji se objavljuje na Komisijinom *web*-mjestu, nije bitan zahtjev za potvrđivanje tog imenovanja jer se ono može dokazati bilo kojim pravom priznatim sredstvom.
2. Članak 7. stavak 2. Provedbene uredbe 2015/2403 treba tumačiti na način da tijela države članice u koju se namjerava unijeti onesposobljeno oružje mogu, kad za to imaju ozbiljne razloge, provjeriti ispunjavaju li potvrde o onesposobljavanju koje su izdali subjekti koji provode provjeru iz druge države članice formalne i materijalne zahtjeve utvrđene u navedenoj uredbi.”

³⁴ Dio III. točka (a) Priloga I. Direktivi 91/477